ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучасе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II

Примерак 4.— динара
Претплату прима »Преса« за продају новина и часописа, Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин., годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 3 ЈУНА 1944

БРОЈ 132 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

СТАЉИНОВ ПОКЛОН

— Ваше Величанство, маршал Стаљин сматра да сте одиграли своју улогу.

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА БЕОГРАД

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ШЋИ РОМАЊЕШЋЕ

По селима око Београда пао је велики број летака у којима се румунски народ позива од стране »пријатеља« на ово и оно. Наши сељаци читају те летке и разумеју их отприлике као поп Мићо из »Горског вијенца« своје писмо.

Пријатељима »наших пријатеља«, међутим, то је дало повода да тврде како је то доказ да су се »пријатељски« авијатичари збунили у погледу терена. »Јер, као што су нам бацили летке намењене Румунима« — кажу — »тако исто су нам бацили и бомбе које су биле намењене другима. Грешке су могуће — тврде они, док и њих не тресне нека бомба по њушци.

Узимају залет

Совјети припремају нову велику офанзиву. Кажу да ће онда преполовити Европу. Једном неутралном новинару, када је у совјетском одељењу за информације упитао како мисли совјетска команда да почне офанзиву кад из дана у дан европска војска потискује совјетске армије преко Дњестра и даље на Исток — одговорено је:

— Нашим трупама је потребан већи залет, па је лако могуће да се у току лета вратимо на неке полазне положаје.

— Пожурите мало, пси!

У Англо-америчком Бомбардеру

— Ало, момци, припремите се за »посао«, ево нека варош.

— Која варош!

— Не знам ни ја.

— Па како онда да бомбардујемо!

— Море само ви бацајте, знаћете сутра кад будете слушали радио.

ВЕЋ ЈЕ ДОБИО СВОЈЕ

Госпођа: Мици, ако мој муж буде кадгод дрзак, слободно га ошамарите.

Нов служавка: У реду, милостива, већ је једну добио.

Неком рат... неком брат

Бомбардовање Београда није свима шкодило. Неки су се чак користили. На црној берзи нестало је многих артикала, као на пример шећера, зејтина и масти.

— Могу да набавим само неки килограм за тебе по цени од хиљаду осам стотина динара — казаће вам поверљиво неки ваш пријатељ и очекиваће да му се за то клањате земље.

Неће нас Енглези

Англофил: — Е, баш је луд овај наш свет! Јури ко луд на знак сирене, а не зна да...

ПРАВДА ЈЕ ПОБЕДИЛА

Адвокат је добио најзад парницу коју је водио за свога клијента, велепоседника у једном оближњем месту. Да би га обрадовао, телеграфисао му је:

»Правда је победила!«

Истога дана добио је следећи одговор:

»Жалите се вишем суду!«

ИСКРЕНО

— Како вам се свиђа мој нови шешир, госпођо?

— Изванредан је. И ја сам га радо носила док је још био у моди.

Једна важна вест

Према вестима дневне штампе ликвидиран је ових дана спор између Еквадора и Перуа. Ова вест је у нашем народу изазвала незапамћену радост. Јер се свет био страшно уплашио неких заплета као што би био тај између ових двеју држава.

Разумео улогу

— Каква је то опет игра, децо?

— Играмо се куповине, мами-це. Даница је продавачица, а ја сам купац.

— А што се Перица тако умуиисио?

— Он претставља тату па мора све да плати...

Гегја уста

— Татице, морам нешто да те питам.

— Немој сада. Имам много да радим.

— Небој се биће сасвим кратак!

— Добро, само брзо!

— Је ли, шта ради ветар кад не дува!

Београђани данас

У 7 САТИ УЈУТРО

У 7 САТИ ПОСЛЕ ПОДНЕ

Наша општина

Село у које смо се ми склонили има 1800 становника. Нас избеглица има 4000. Међу нама има књижевника, виших чиновника, бивших министара, а — ђаво би знао! — можда и будућих. Зато је општинска управа решила да у част свих тих зверки, а и ради свог угледа, окречи своје просторије.

Општинска зграда састоји се из три просторије: канцеларије, апсане и кафане. Кад су мајстори почели да малају канцеларију, општинска управа је преместила своје седиште у апсану.

— Бреее, неке општинске управе не можеш да отераш у апсану, па не знам да си какав правник! — вели један од нас. А ови сами отишли.

— Нека се навикавају! — каже други.

•

Кад би били избори за претседника општине и кад би постојале две листе: урођеничка и избегличка, онда бисмо ми, избеглице, тукли сигурно урођенике, јер, као што смо горе рекли, резултат је 4000:1800 у нашу корист.

Да ли ће што помоћи?

Према вестима енглеског радија претседник Рузвелт наредио је савезничкој штампи да више не спомињу реч „инвазија", већ „ослобођење".

„Инвазија" је имала да уплаши европске народе тако да ће они сами молити за милост, и савезничке трупе имаће да само марширају у Европу.

Међутим, испало је друго. Уместо Европљана инвазије су се уплашили англоамерички војници. Чим неко спомене реч „инвазија" њима клецају колена, зато је Рузвелт измислио израз „ослобођење", у нади да ће га савезнички војници лакше сварити.

Да боље видите

Професор: — Сада ћу вам, господо, показати један врло занимљив хемијски експеримент. Ако при извођењу учиним и најмању погрешку, цела ће сала, за једно самном, отићи у ваздух. Пријђите ближе, молим вас, да би боље видели...

Са фронта

— Престани са хркањем, јер због твог хркања не могу да спа вам.

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Луча«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

Није била па незна

— »Говори ли ваш муж често сам са собом!«
— »То вам не могу рећи, нисам била никада с њим кад је био сам.«

Оскудација

Обратих се једног дана једном пријатељу с молбом да ми узајми двеста хиљада динара. Пре рата делили смо добро и зло. И сада то исто радимо, само с том разликом што њему увек припада добро, а мени зло.

— Немам, богами — вајка се он — продајем ствари из куће да бих се прехранио. Ето баш јуче сам био принуђен да продам један свој бриљијатински прстен за два и по милиона динара.

* * *

САМО ПРАВО И ПОШТЕНО

Пера Перић се истрошио у селу, па мора да се враћа у Београд. Пошто је платио собу, спанаћ и лук и частио домаћинову девојчицу сто динара, поздравља се са укућанима и спрема се да пође.

— Е, умало не заборавих да ти наплатим она два прасета — заустављаће га домаћин.

— Која два прасета? — буни се Пера. Хладан зној га, разуме се, свег облио.

— Та и нису прасићи... Сисанчићи... Они што их је крмача опрасила пре недељу дана... А ти погледао у обор и они цркли. Шта ћеш, кад имаш урокљиве очи!.. Али није ред да ја због тога штетим.

* * *

Сељак у вароши

Један господин трчи за сељаком, стиже га и пита:

— Зашто се не окренеш кад ти већ одавно вичем: »Ало! Ало!«

— Нисам ја ала. Ала сте ви варошани — одговара му сељак.

* * *

ПРИЗНАЊЕ НАШОЈ ЖУРНАЛИСТИЦИ

Схватајући значај нашег новинарства, продавци новина у Миријеву, Сланцу и Великом Селу, сматрали су да са своје стране треба да учине нешто чиме би публици дали на знање колико вреди штампа. Поред тога што вредно растурају дневне и недељне листове, они су предузели још једну меру. Наиме, они продају »Време« по 10 динара, »Кола« и »Бодљикаво прасе« такође по 10 динара, а »Сигнал« 20 динара.

Овај лепи гест продаваца новина наишао је на опште разумевање код избеглица.

Господин директор и сељак

Дошао један постарији господин у једно село код Београда, да се склони с породицом. Међутим, нигде стана. Да би умилостивио сељачка срца, он за руку води унуче и од куће до куће рецитује исту песму:

— Избегао сам с породицом из Београда. Има нас десеторо. Имате ли какву било собу? Није ми због мене, него због унучића. Имам их четворо, а ово ми је најстарије.

Али, свуда исти одговор:

— Нема стана!

Један сељак у чију је кућу стари господин такође ушао загледа мало посетиоца, па рече:

— Видећемо, господине. само ти лепо напиши молбу, нађи двојицу који ће да потпишу, па ћемо да изнесемо на седницу. За резултат можеш да питаш кроз који дан телефоном.

— Шта говориш ти то, човече! — чуди се господин.

— Па ја, велим да не може без цензуре.

— Какве цензуре?

— Ама, шта се удиш? Јеси ли ти директор банке?

— Јесам.

— Е, па онда треба да ти буде јасно. И ти си мени тако говорио кад сам долазио да тражим зајам.

Избеглице у селу

— Ах, Боже, ево га још један из Београда — значи да ће једна од нас сигурно страдати.

Међу пушачима

— »Нажалост, немамо више цигара — али можда би господа хтела да миришу кутију!

Сликар - дерикожа

У селу Сланцу налази се један академски сликар коме је уништен стан приликом бомбардовања. Да би колико толико привредио, разгласио је по селу да ће радити портрете по цени од једне кокошке или два килограма сира.

Међутим, успео је да пласира само један портре.

— Скупо је, кажу сељаци. Зар код нас он то! Код вотографа добијеш по' — шес' слика за трипес' банки.

ИСКРЕНО

— »Где сте ви стварно своју жену упознали!«
— »У браку!«

Моје путовање у цифрама

Кола од Београда до Винче	4.500.—
5 ракија пред кафаном у Винчи	100.—
Још 5 ракија	100.—
Аконто за собу	1000.—
Моје старе ципеле које сам поклонио домаћину, вреде, рецимо	2.000.—
Ручак у кафани	450.—
Вино 1 литар	250.—
Кафа	20.—
Ручак за госпођицу која није имала ситно	300.—
Вино за исту особу и за мене	250.—
Вино за исту особу и за мене	250.—
Две кафе	40.—
Пошто госпођица нема стана, претставио сам је домаћину као своју сестру и платио још	1.000.—
Госпођица — зове се Вера — уме да кува и предложила ми је да се хранимо заједно. Дао сам јој за кујну, и то за: 2 кгр. масти	3.600.—
10 јаја	450.—
иди ми-дођими	2.000.—
Пошто Вера није још донела намирнице, ручао сам у кафани; а пошто немам више много пара, ручао сам: роткви це	20.—
Пројa	20.—
Вечера — зачудо, Вера још није дошла — према томе, вечера	0.—
СВЕГА — — — — — — —	

Нека рачуна ко хоће, ја морам да се вратим у Београд, да нађем нове паре.

Цицију у купатилу

Газда-Миле нерадо дреши кесу. Уосталом, не би ни био газда, кад би друкчије радио.

Пре неки дан, он је отишао у купатило. Лепо се раскомотио и брчкао се у кади двадесетак минута. Одједном запишташе сирене. Особље и публика брзо побегоше у склониште; само газда-Миле седи у кади, помало дрхти, али се и даље купа.

Једна кабинерка закуца на његова врата и викну:

— Излазите, господине, за име Бога! Бомбе већ падају близу нас.

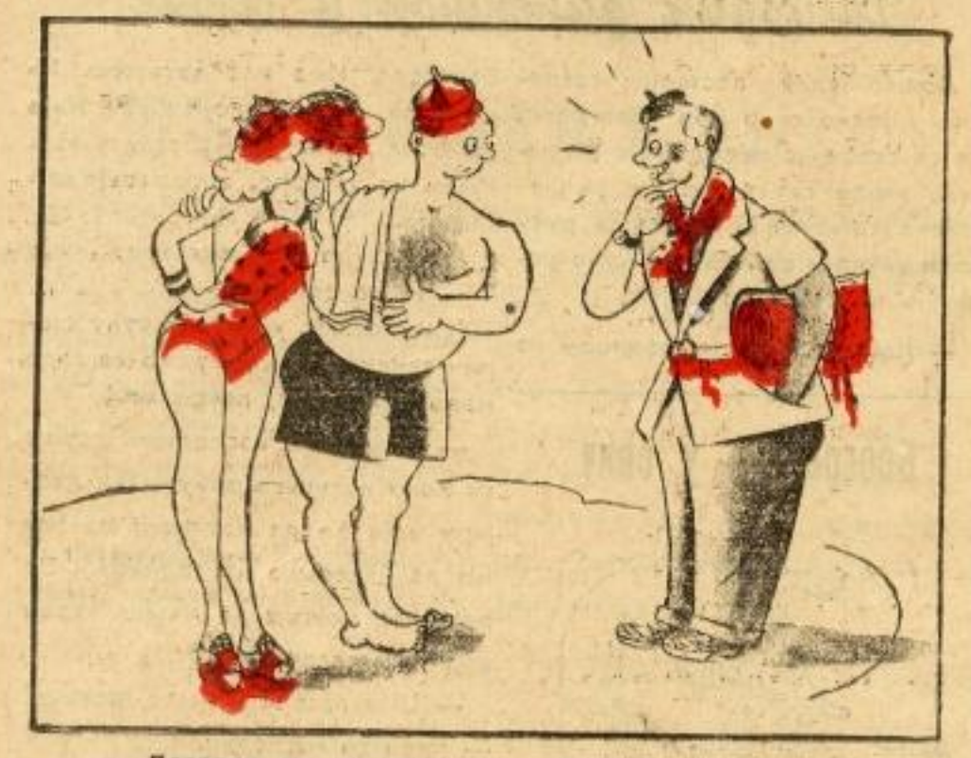
— А не! — одговори газда-Миле. Имам права још десет минута да останем у кади... Или — поправи се он — вратите ми шеснаест и по динара.

ЈАНАЋКО УМЕ ДА СЕ СНАЂЕ

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА БЕОГРАД

ЧУДНО СРОДСТВО

— Дозволи да ти претставим своју нећаку.
— Чудно — пре три недеље то је била моја нећака!

Писмо малој Јовици

плекјуце седимо ја и ћале слусамо ладио и Луцамо Ми обицно луцамо пле десет сати, ви Већ знате засто, кад залева нека цудна тица, пева па све изводи неке Стосове Тата се смеје па казе, ето та тица видела да је сколо цео свет клисно, па досла код нас да станује. Видис јовице овакви смо. Ја ћутим и казем ћалету, моле тата цим тице певају мозе да буде Којеста. Тата казе да није тебе јовице, длуге Би ми тице певале, а овако само секилације. А ја му онда сетло пела, мика лаза и скувам га па плећемо на длугу тему. Кад уто јави се на ладиу спикел и казе, пазна код нас нема ниста, а у комсилуку има. Ћале казе ако нека иду мало и тамо, засто бас увек код нас.

После је досао комсије Слећко и казе јесте ли цули Нови сигнал, тица ће нам увек јављати кад ће да Буде гузве. А плиљ Длага, то је банаћанин који лади код нас, пита, а ди су тесто им њино уватили ту тицу, ој људи та здлаво пепо пева. ја сам му пеко да су је Уватили у суми. А он пита а како су смели да иду у суму. То нисам знао да му казем. А он онда пита откуда њој лазум да пева свакога сата и да зна кад летиду клилатице, она сигулно јави томе цовеку, а он Нам онда тане му госино плеведе ста је ота тица тела касти, и тако знамо на цему смо. На то се тата наљути и казе Јовице сто му не објаснис да је то плоца и милна босна. Пела избеглица скоци и казе много ви знате, нисте ви у босни никада били. Док су се они свађали ко је где био, спикел јави да нам иду гости, а ми се Сјулимо сви у подлум. Тамо смо седели једно пола сата, па после одемо у Лагум.

Комсија Слећко није досао с нама у лагум Казе неће да се малтлетила. У лагуму смо Седели подузе кад се госпа Ленка, зена слећкова узвлпољи и леце идем да видим ста лади онај матоли. Ста је тамо било незнам само казу да је било лусваја и да је ленка затекла Слећка и Мицу лапустеницу, али Обећо сам да о томе нецу да писем. Казе госпа ленка, ћубле матоло насо паспустеницу, колисти цовек ову невољу. Ћале јој казе ћути ленка, осветиће му се кад буде плва узбуна а Ја ти стојим на пасполозењу. И није он клив, казе даље тата, већ тица са ладиа. а она се паздпа сви сте ви мускалци тице и стаде да глди на пасја уста, а Ја и ћале киднусмо Тата ми онда казе ето Јовице какве су зене, немој се никада зенити, а ако већ надљас као ја онда се одма пазведи. Ја сам му леко не блини ћале, тудом ја то

вас јовица

Добро га познаје

— Шта ова слика претставља, залазак или излазак сунца?

— Сигурно залазак.

— По чему знате?

— Познајем лично сликара. Он никада тако рано не устаје.

⁂

ИНЖИЊЕР ВОЈА О СКЛОНИШТИМА

Једној групи невољника инжењер Воја објашњава какво је склониште најзгодније:

— Апсолутно игнорисати све објекте осим мултиетажних. Сутеренски кавитети треба да обли гатно имају минимални распон липиетарних димензија, солидне кубатуре. Блиндирати крент компактном масом примордијалне кохезије, а у центру конструисати консолу с билатералним пасажима.

— Па шта велиш? — пита после овог стручног објашњења мајстор-Мића пиљара Тићу.

— Хм!. — одговара Тића — колико сам ја разумео најбоље је да бежимо у Ритопек.

ИЗБЕГЛИЦЕ НАД ИЗБЕГЛИЦАМА

Кад је загрмило од пре месец дана, појурили смо у села, где смо се сви претстављали као избеглице, што, по нашем мишљењу, и јесмо. Међутим, то није лепо примљено у редовима Босанаца, који сматрају да су они патентиране и једине избеглице, а ми можемо да се котирамо само као нека врста избегличког подмлатка. Односно, ако ми будемо признати као избеглице, онда Босанци да буду избеглице над избеглицама.

* * *

Ових дана разне централе су давале извесна предовољства избеглицама којима су пострадали станови. Босанци су били достојно заступљени. Многи од њих добили су више метара текстила, разне судове итд.

У Централу за кожу дошао је тако један Бошњо и тражио да му се додели пар ципела.

— Стан ми је страдао. Све ми је изгорело — јадао се он.

— Па имате на ногама врло добре чизме — примећује чиновник.

— Јесте, али сам остао без ципела. Осам пари ми је пропало. Поштења ми! А осим тога, ја сам, хрр! — из — Босне. И тамо ми је све страдало. Па кад можете да дајете суђе и друго овим тазе избеглицама, севап ћете учинити. ако дате и мени који сам то преко три године.

Касно је

— Обећавам ти, Зорице, поправићу се и бићу сасвим други човек!

— Прекасно, Јово, нашла сам већ другог!

УВЕК ИСТЕ

— За име Божје, хоћеш ли већ једном бити готова! Ето сирене за непосредну опасност.

— Шта те највише боли?
— Ноге. Јер седиш на њима!

Личне и породичне вести

Виктор Зебић, новинар, обавештава своје пријатеље да се одлично сместио у једној штали у Ритопеку. Сена и сламе има у изобиљу.

Која било банка ако је погођена приликом бомбардовања частиће онога ко ми први јави, пошто у свим научаним заводима имам акцептантске или жирантске потписе. — **Вучко Вучковић**, дужник овдашњи, сада у Заклопачи.

Зорице, шта је с тобом? Јеси ли жива? Забринут сам јако. Ако се не јави Зорица, може и Милева — **Шиља.**

Жалости за суседом

Ера се снуждио, а свештеник му прилази и пита га:

— Што си се тако снуждио, Петре?

— Како да се не снуждим, кад ми је данас умро сусед Никола.

— То је лепо од тебе. Свето писмо вели: »Љубите и непријатеље своје«, а ја знам да сте вас двојица били смртни непријатељи.

— Не жалим ја њега, оче попо, из љубави, одговори Петар, него што сам се спремао да га у недељу, кад се буде враћао с пазара, поштено измлатим.

⁂

ЛАЖУ ВАС КАД КАЖУ

Мени је све једно.

Не марим да погинем, само да не останем сакат.

Ја се нисам никад бавио црном берзом.

Ја не говорим никада иза леђа.

Ја обожавам сељаке.

Ја ноћу не устајем кад засвирају.

Рећи ћу вам нешто ал ником да не кажете.

Ову цену чиним само вама.